

Президент Дітер Ф. Ухторф
Другий радник у Першому Президентстві

“Ви—Мої руки”

Як учні Ісуса Христа, нашого Вчителя, ми покликані підтримувати і цілювати, а не засуджувати.

Розповідають, що під час бомбардувань Другої світової війни в одному місті було сильно пошкоджено статую Ісуса Христа. Коли статую було знайдено серед уламків, жителі міста дуже засмутились, бо вона була улюбленим символом їхньої віри й присутності Бога у їхньому житті.

Фахівцям вдалося відновити більшу частину статуї, але її руки були настільки пошкоджені, що не підлягали реставрації. Хтось запропонував найняти скульптора і зробити нові руки, однак інші хотіли залишити все, як є, щоб статуя служила постійним нагадуванням про трагедію війни. Врешті-решт статуя залишилася без рук. Однак мешканці міста зробили простий напис під статуєю Ісуса Христа: “Ви—Мої руки”.

Ми—руки Христа

Ця історія є дуже повчальною. Коли я думаю про Спасителя, то уявляю Його з простертими руками: Він втішав, цілював, благословляв і любив. Він завжди промовляв до людей, і ніколи не поводився зверхньо. Він любив смиренних і лагідних, ходив з ними, служив їм і давав надію та спасіння.

Так Він чинив, коли жив на землі. Він робив би те ж саме, якби жив серед нас зараз. І саме це ми повинні робити як Його учні й члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

У цей чудовий Великодній ранок наші думки й серця линуць до Нью-го—Хто є Надією Ізраїля і Світлом для світу.

Якщо ми наслідуємо Його досконалий приклад, наші руки можуть стати Його руками, наші очі—Його очима, а наше серце—Його серцем.

Наші руки можуть обіймати

Я глибоко вражений тим, як члени Церкви намагаються допомагати

іншим. Коли ми чуємо про ваше безкорисливе служіння і неймовірне співчуття, наші серця сповнюються вдячністю і щастям. Ви—яскраве світло для цього світу, і по всьому світу вас знають за вашу доброту і співчуття.

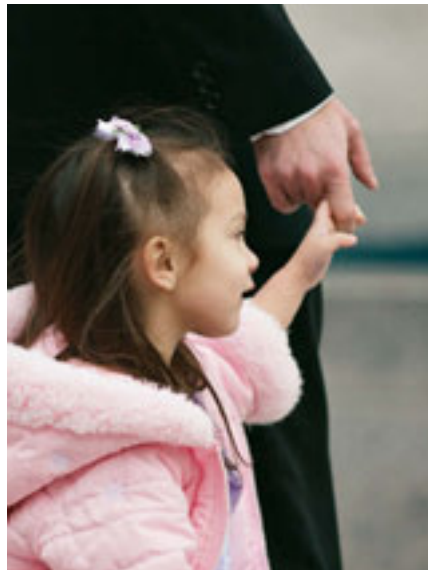
На жаль, час від часу ми також дізнаємося про членів Церкви, які занепадають духом і згодом перестають приходити чи брати участь у церковних зборах, бо їм здається, що вони не вписуються в загальну картину.

За часів мого дитинства по закінченню Другої світової війни Німеччина була сплюндрована й лежала в руїнах. Повсюди були голодні, хворі, вмираючі люди. Я добре пам'ятаю гуманітарну допомогу—продукти й одяг,—які надсилала Церква з Солт-Лейк-Сіті. До сьогодні я все ще пам'ятаю запах того одягу, і все ще відчуваю солодкий смак консервованих персиків.

Були люди, які приєдналися до Церкви через матеріальну допомогу, яку вони отримували в той час. Деякі члени Церкви дивилися зверхньо на цих новонавернених. Вони навіть образливо їх називали *Büchsen Mormonen*, тобто “консервні мормони”. Їм не подобалися ці нові члени Церкви, бо вони вважали, що після отримання допомоги ці люди відійдуть.

Дехто дійсно відійшов, але багато залишилося. Вони прийшли до Церкви, скуштували від солодкого плода євангелії й відчували ніжні турботливі обійми братів та сестер. Вони знайшли для себе “дім”. І тепер, через три або чотири покоління, багато сімей завдячують своїм членством у Церкві тим наверненим.

Сподіваюся, що ви радо вітаєте і любите всіх Божих дітей, у тому числі й тих, хто може одягатися, виглядати, розмовляти або робити щось

не так, як усі. Буде недобре, якщо ми дамо іншим відчуття, нібито вони неповноцінні. Давайте підтримувати всіх людей навколо нас. Давайте привітно розкривати обійми. Давайте виявляти братам і сестрам у Церкві стільки гуманності, співчуття й милосердя, щоб вони відчували, що нарешті знайшли дім.

Коли виникає спокуса судити, згадаймо слова Спасителя, Який “так любить світ, що навіть віддав Своє власне життя, щоб повернути *всіх* людей до Себе.

[1] Він каже: Прийдіть до Мене всі ви, кінці землі, ... [бо] *всі* люди мають привілей, як один, так і другий, і нікому не заборонено”¹.

Коли я читав Писання, то помітив, що найбільше Спаситель докоряє тим, хто дуже високої думки про себе через багатство, впливовість або напускну праведність.

Якось Спаситель розповідав притчу про двох чоловіків, які пішли до храму молитися. Один чоловік, поважний фарисей, молився: “Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, несправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пощу двічі на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!”

А інший чоловік, ненависний митник, “здаєка стояв, та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: “Боже, будь милостивий до мене грішного!”

І Ісус сказав: “Говорю вам, що цей повернувся додому свого більш виправданій, аніж той”².

Насправді, ми “всі згрішили, і позбавлені Божої слави”³. Усі ми потребуємо милості. У той останній день, коли всіх нас покличуть на суд Божий, чи не сподіваємося ми, що багато наших недоліків буде прощено? Чи не прагнемо ми відчуття обійми Спасителя?

Мабуть, буде правильним і належним пропонувати іншим те, чого ми так гаряче бажаємо для себе.

Я не пропоную, щоб ми примирилися з гріхом або не помічали зла у своєму особистому житті чи у світі. Однак у запалі ми іноді плутаємо гріх з грішником і дуже швидко на осуд, виявляючи надто мало співчуття. Із сучасного одкровення ми знаємо, що “цінність душ є великою в очах Бога”⁴. Ми не можемо визначити цінність іншої душі, так само як і не можемо визначити розміри всесвіту. Кожна особа, яку ми зустрічаємо, є ВІП-персоною для Небесного Батька. Як тільки ми це зрозуміємо, то почнемо розуміти, як треба ставитися до своїх ближніх.

Одна жінка, на долю якої випали роки випробувань і смутку, розповідала крізь сльози: “Я зрозуміла, що схожа на 20-доларову банкноту—зім’яту, надірвану, брудну, зі слідами поганого поводження й подряпин.

Але як і раніше, я залишаюся 20-доларовою банкнотою. Я варта чогось. Навіть якщо я не виглядаю так, як раніше, незважаючи на те, що я пошкоджена й не нова, моя вартість не змінилася. Як і раніше я варта всі 20 доларів”.

Наші руки можуть втішати

Пам’ятаючи про це, давайте співчутливо розкриємо свої обійми і серця до інших людей, бо кожен іде своїм важким шляхом. Як учні Ісуса Христа, нашого Вчителя, ми покликані підтримувати і зцілювати, а не засуджувати. Нам заповідано “сумувати з тими, хто сумує”, і “втішати тих, хто потребує співчуття”⁵.

Недостойним є для нас, християн, вважати, що люди, які страждають, заслуговують на свої страждання. Великодня неділя—це хороший день пригадати те, що Спаситель добровільно прийняв на Себе всі наші болі, недуги і страждання—навіть тих з

нас, хто, як здається, заслужив на свої страждання⁶.

У книзі Приповістей ми читаємо, що “друг любить за всякого часу, в недолі ж він робиться братом”⁷. Любімо ж за всякого часу. І особливо будьмо ж поруч з нашими братами і сестрами у часи недолі.

Наші руки можуть служити

У давній єврейській легенді розповідається про двох братів—Абрама і Цімірі. У них було поле, на якому вони разом працювали. Брати домовилися наполовину розділити і роботу, і врожай. Однієї ночі, коли вже збір врожаю наближався до кінця, Цімірі не міг заснути, бо йому здавалося

неправильним, що Аврам, у якого була жінка й семеро синів, повинні отримати лише половину врожаю, в той час як він був сам, і йому не потрібно було утримувати сім'ю.

Тож Цімірі одягнувся й тихенько пішов на поле, де третину свого врожаю перекидав до брата. Після того він пішов спати, дуже задоволений тим, щоб зробив правильно.

В той же час Аврам також не міг заснути. Він думав про те, що у його бідного брата Цімірі, який був зовсім один, не було синів, які допомагали б йому в роботі. Несправедливо, що Цімірі, якому довелося так багато працювати самому, отримує лише половину врожаю. Безсумнівно, це не до вподоби Богові. Тож Аврам тихенько пішов на поле, взяв третину свого врожаю і перекидав до Цімірі, свого улюбленого брата.

Наступного ранку брати пішли на поле і обидва були дуже здивовані, що їхні половини виявилися однакового розміру. Тієї ночі обидва брати тихенько вийшли кожен зі свого дому, щоб знову повторити те ж саме, що вони робили першої ночі. Але цього разу вони зустрілися, і, побачивши один одного, розплакалися й обнялися. Жоден не міг говорити, бо їхні серця були переповнені любов'ю та вдячністю⁸.

Це і є дух співчуття: щоб ми любили інших так само, як себе⁹, хотіли зробити їх щасливими й чинили їм те, що, як ми сподіваємося, вони вчинять нам¹⁰.

Справжня любов вимагає дій

Справжня любов вимагає дій. Ми можемо днями говорити про любов—писати записки, складати вірші, співати пісні, які уславлюють любов, та проголошувати проповіді, щоб захочувати любити. Але поки ми не виявимо любов діями, наші слова

будуть лише “як мідь та дзвінка або бубон гудячий”¹¹.

Христос не лише говорив про любов. Він виявляв її кожного дня у своєму житті. Він не відокремлював Себе від людей. Знаходячись серед натовпу, Ісус помічав кожного. Він рятував загубленого. Він не лише навчав про те, як потрібно допомагати з любов'ю, а потім делегував реальну роботу іншим. Він не лише навчав, але також показував нам, як “допомага[ти] слабким, підніма[ти] руки, що опустилися, і зміцню[вати] ослаблі коліна”¹².

Христос знає, як досконало служити іншим. Коли Спаситель простягає Свої руки, ті, кого Він торкається, відчують духовний злет і, як наслідок, стають величнішими, сильнішими та кращими людьми.

Якщо ми є Його руками, чи не слід нам робити те ж саме?

Ми можемо любити так, як Він

Спаситель відкрив досконалі пріоритети для нашого життя, наших домівок, приходів, громад і країн, коли казав про любов, як про велику заповідь, на якій “увесь Закон і Пророки стоять”¹³. Ми можемо весь свій час присвячувати найменшим подробицям життя, закону й довгому переліку того, що слід робити; але якщо ми знехтуємо великими заповідями, то пропустимо найголовніше й будемо безводними хмарами, гнаними вітром, та безплідними деревами¹⁴.

Без цієї любові до Бога, нашого Батька, і ближніх ми лише формально, а не за суттю, є Його Церквою. Чого варте наше вчення без любові? Чого варті місіонерська, храмова робота чи програма благополуччя без любові?

Саме любов надихала нашого Небесного Батька створювати наші духи. Саме любов'ю керувався

Спаситель, коли в Гефсиманському саду викупив наші гріхи. Любов—це велика спонукальна сила плану спасіння. Вона є криницею щастя, постійно оновлюваним джерелом зцілення, дорогоцінним водограєм надії.

Коли ми простираємо руки і відкриваємо свої серця іншим людям, виявляючи їм Христову любов, з нами відбувається щось чудове. Наш дух зцілюється, очищується і зміцнюється. Ми стаємо щасливішими, більш спокійними й більш сприйнятливими до спонукань Святого Духа.

Від усього серця я дякую Небесному Батькові за Його любов до нас, за дар Його Сина, за життя і приклад Ісуса Христа і за Його безгрішну й безкорисливу жертву. Я радію тому, що Христос не мертвий, що Він воскрес із могили! Він живе, і Він повернувся на землю, щоб відновити Свої повноваження і Євангелію для людей. Він показав нам досконалий приклад того, якими чоловіками і жінками ми повинні бути.

У цю Великодню неділю і кожного дня, з благоговінням і подивом спостерігаючи за тим, як Спаситель обіймає нас, втішає і зцілює, візьмімо на себе зобов'язання стати Його руками, щоб інші люди з нашою допомогою змогли відчутти Його сповнені любові обійми. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 2 Нефій 26:24–25, 28; курсив додано.
2. Див. Лука 18:9–14.
3. Римлянам 3:23.
4. УЗ 18:10.
5. Мосія 18:9.
6. Див. Аїма 7:11–13; УЗ 19:16.
7. Приповіді 17:17.
8. Див. Clarence Cook, "Abram and Zimri," in *Poems by Clarence Cook* (1902), 6–9.
9. Див. Матвій 22:39.
10. Див. Матвій 7:12.
11. 1 Коринтянам 13:1.
12. УЗ 81:5.
13. Матвій 22:40.
14. Див. Юди 1:12.